

Prof. Dr. Nurullah ÇETİN

İstiklalci ve teslimiyetçinin sahiplik davası

TÜRKÇE BAKIŞ

ncetin64@hotmail.com

Bugün vatan toprakları üzerinde değişik şekillerde; siyasi, ekonomik, kültürel, toplumsal, askerî manada devam eden kavga, Türk vatanına sahiplik kavgasıdır. Bir tarafta bu vatanın öz evlatları, yerli çocukları, demokrasiyle değil, atalarının kanlarıyla kendilerine miras kalan asil ev sahipleri yer alıyor. Diğer tarafta varlıklarını Allah'a, kendilerine ve milletlerine güvenerek değil, ancak Haçlı-Siyonist odakların velayetinde, vesayetinde ve himayesinde devam ettirebileceklerine inanmış, bir türlü Türk ve Müslüman olamamış ya da Türklüğünü inkâr etmiş taşeron teslimiyetçiler yer alıyor.

İstiklalci, yerli ve millî Müslüman Türkler, dedelerinin canları ve kanları pahasına emanet ettikleri kutsal vatan topraklarını, Türk-İslam kültür ve medeniyet varlığını, bağımsız Türk devletini kendi torunlarına yüz akıyla, şerefle, utanç duymadan gönül huzuruyla nasıl devredebilecekleri kaygısındadırlar.

Taşeron teslimiyetçiler ise, bu vatani kendileri adına değil;

efendileri olan gâvurlar koalisyonu adına sahiplik mücadelesi veriyorlar. Tek hedefleri, Türk vatanını, maddi ve manevî tüm değerlerini Türklerden alıp gâvura teslim etmek. Bekledikleri tek ödül, efendilerinin kendilerine aferin demesi ve gâvurun vatanımızın nimetlerinden kurduğu mükellef ziyafet sofralarından arta kalan yemek kırıntılarından bu zavallı taşeronlara lutfetmesi.

Siyaset meydanlarında, televizyon ekranlarında, gazete sayfalarında, akademi kürsülerinde, eğitim kurumlarında, sivil toplum kuruluşlarında devam eden mücadelede, bu iki kesim arasındaki sahiplik mücadelesidir. Müslüman Türkler, analarının ak südü kadar helâl kendi öz mallarını koruma derdindedir. Öbür tarafta ise Türk'ün merhamet ve şefkat kucağında, hoşgörü karnatları altında semirip, şımaran ve hatta azgınlaşan taşeron teslimiyetçiler de kendilerini öz evlâdı bilmiş Türk'ün malını çalıp gaspederek efendi edindiği gâvura teslim etmek derdinde.

Bu durumda kim haklı? Kimin

haklı olduğunu belirginleştirmek için iki örnek verelim. Zaman Millî Mücadele dönemidir. Türk vatani Batılı Haçlı orduları tarafından işgal edilmiştir. Bir tarafta vatani Haçlı Batıya teslim edelim diyenler var, öbür tarafta da "ya istiklal ya ölüm" diyenler var.

Taraflar şöyle:

"Amerikalılar bizim öğretmen ve yol göstericimiz olmalıdır. Bu kararımızı Milletler Cemiyetine de bildirelim. Dünya karşısında eksikimizi itiraf etmek ayıp değildir." (Ahmet Emin Yalman, 7 Haziran 1919, Vakit gazetesi)

"İngilizleri bekliyoruz. Türkler kendi güçleriyle adam olamaz. İngilizler elimizden tutarak bizi kurtaracak. İngiliz mandası için İstanbul'da 24 saat içinde 40 bin imza toplandı." (Refii Cevat (Ulunay), 21 Nisan 1919, Alem-dar gazetesi)

"Biz bu müthiş yangından bir şey koparabilmek, hiç olmazsa millî birliğimizi temin eylemek için İngiltere'ye dayanmamız, İngiliz mandaterliğini talep eylememiz elzemdir." (Ali Kemal, 7 Ağustos 1919, Sabah gazetesi)

İstiklalci Türk Beyi Mustafa Kemal Atatürk'ün tavrı da şuydu:

Genç bir Tıp Fakültesi öğrencisi olan Hikmet Boran, tıp okulu delegesi olarak katıldığı Sivas Kongresi'nde, Mustafa Kemal Paşa'ya hitaben yaptığı konuşmada manda fikrine şiddetle karşı çıkarak:

"Paşam! Delegesi bulduğum Tıbbiyeliler beni buraya istiklâl davamızı başarmak yolundaki mesaiye katılmak üzere gönderdiler. Mandayı kabul edemem. Eğer kabul edecek olanlar varsa, bunlar her kim olurlarsa olsun, şiddetle red ve takbih ederiz (ayıpları). Farz-ı muhal manda fikrini siz dahi kabul ederseniz, sizi de reddeder, Mustafa Kemal'i vatan kurtarıcısı değil, vatan batırcısı olarak adlandırır ve tel'in ederiz (lanetleriz)..." demiş ve Mustafa Kemal Paşa da Tıbbiyeli Hikmet'e şu cevabı vermiştir: "Arkadaşlar, gençliğe bakın, Türk Milleti bünyesindeki asil kanın ifadesine dikkat edin. Evlât, müsterih ol. Gençlikle iftihar ediyorum ve gençliğe güveniyorum. Biz ekalliyette (azınlıkta) kalsak dahi, mandayı kabul etmeyeceğiz. Parolamız tektir ve değişmez: Ya İstiklâl, Ya Ölüm!"

Teslimiyetçi taşeronların Amerikalıları ve İngilizleri veli, dost, himayeci, efendi edinmelerine karşı Atatürk, "Ya istiklâl ya ölüm" ilkesiyle şu ayetin içeriğine uygun olarak sadece Allah'ı dost, veli ve efendi ediniyordu:

"Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dostlar (velliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez." (Maide, 51)

Bizim safımız ve tavrımız belli.